

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**
bytem [adresa],
t.č. [adresa]
proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4

o žalobě proti nečinnosti Věznice Ostrov ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací doručené Věznici Ostrov dne 29. 6. 2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 22. 10. 2018 se žalobce u správních soudů domáhal ochrany proti nečinnosti, kterou spatřoval v nevyřízení jeho žádosti ze dne 20. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti stravování (dále jen „**žádost o informace**“) ze strany jím oslovené Věznice Ostrov nad Ohří.

II. Žaloba

2. Žalobce nejprve v žalobě předeslal, že v rámci občanské aktivity vězňů s názvem Pankrácká výzva 2015, která se zabývá úrovní dodržování základních lidských práv a svobod ve výkonu vazby, trestu i v zabezpečovací detenci, provádí soustavný sběr informací od veřejné správy a samosprávy za účelem popisu závažných deliktů vězňů, zaměstnanců i příslušníků Vězeňské služby ČR, posuzuje legislativní změny v oblasti trestního a správního práva a upozorňuje na rozpory mezi veřejně deklarovanou humanizací českého vězeňství a represivní trestní politikou justičních orgánů České republiky. Za tuto svoji veřejně prospěšnou činnost je žalobce podle svého tvrzení perzekuován, Vězeňská služba ČR - Věznice Ostrov nad Ohří (dále jen „**Věznice Ostrov**“) mu poskytuje minimální údaje a v posuzovaném případě je zcela nečinná i přes předžalobní upomínku a podání stížnosti k nadřízenému orgánu.
3. Žalobce uvedl, že v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rozhodném znění (dále jen „**InfZ**“) podal žádost o informace k Věznici Ostrov, a to v oblasti stravování, které žalobce vymezil jednotlivými okruhy pod body 1 - 10 žádosti o informace. Podle žalobce se Věznice Ostrov v postavení povinného subjektu snažila přenést svou „*informační povinnost*“ na Generální ředitelství Vězeňské služby ČR, s čímž žalobce „*zásadně*“ nesouhlasil.
4. Žalobce doplnil, že dne 13. 8. 2018 podal proti tomuto nezákonnému postupu stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, avšak do dne podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí ani Věznice Ostrov, ani Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR jako nadřízeného orgánu, ani mu nebylo známo, zda Věznice Ostrov postoupila podle ustanovení § 16a odst. 5 InfZ stížnost a spisový materiál nadřízenému orgánu. V důsledku toho žalobce uzavřel, že se Věznice Ostrov dopustila nepřipustné nečinnosti.
5. Žalobce navrhl, aby soud nařídil Věznici Ostrov, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku zjedнала nápravu při vyřizování žádosti o informace a vydala rozhodnutí ve věci. Zároveň ve věci navrhl vydání předběžného opatření, jímž by soud Věznici Ostrov nařídil, aby „*se zdržela všech dehonestujících a diskriminačních výroků při výkonu své funkce, které snižují důstojnost žalobce...*“.

III. Vyjádření Věznice Ostrov k žalobě

6. Věznice Ostrov ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 12. 2018 poukázala na to, že žalobce za nečinný správní orgán výslovně označil organizační jednotku Vězeňské služby ČR, a to Věznici Ostrov. Věznice Ostrov měla za to, že organizačním jednotkám Vězeňské služby ČR ve smyslu ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, v rozhodném znění, (dále jen „**zákon č. 555/1992 Sb.**“), nevyplyvala ze žádného zákona samostatná rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu InfZ, a proto je nebylo lze považovat za správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“).
7. Jestliže tedy žalobce označil za nečinný správní orgán podle § 79 odst. 2 s. ř. s. Věznici Ostrov, učinil žalobu neprojednatelnou. To vyplývalo již z § 4 zákona č. 555/1992 Sb., když právní úkony jménem státu činil za žalovanou její generální ředitel a ředitelé jednotlivých věznic byli oprávněni jednat a činit právní úkony za žalovanou ve všech věcech kromě těch,

kteřé podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra spravedlnosti nebo generálního ředitele patřily do jejich pravomoci. Tyto závěry Věznice Ostrov potvrzovala i dostupná judikatura v obdobných věcech téhož žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ve vztahu k Věznici Rapotice ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2018, č. j. 31 A 97/2018 - 16, opět ve vztahu k Věznici Rapotice, či usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, č. j. 54 A 153/2018 - 7, ve vztahu k Věznici Oráčov). Právě z ní plynulo, že povinným subjektem (a žalovanou) nejen v projednávané věci byla Vězeňská služba České republiky jako správní úřad a účetní jednotka, nikoli její organizační jednotky. Pro všechny tyto důvody Věznice Ostrov navrhla soudu zamítnutí žaloby, neboť ta byla podána proti správnímu orgánu, který nebyl kompetentní v dané věci žalobcem požadované rozhodnutí vydat.

IV. Dosavadní průběh řízení

8. Městský soud v Praze ověřil ze správního spisu, že žalobce dne 29. 6. 2018 doručil Věznici Ostrov žádost o informace. Na tuto žádost o informace Věznice Ostrov reagovala dopisem ze dne 4. 7. 2018, v němž uvedla, že žalobce zneužívá své právo na informace, neboť užíval hrubě urážlivého jazyka a jeho argumentace přesáhla meze běžné kritiky a dosáhla úrovně pohrdání. Zároveň Věznice Ostrov žalobce upozornila na to, že obsah žádosti o informace nebyl v její působnosti, protože řada dotazů směřovala ke koncepčním problematikám, jejichž řešení bylo v působnosti generálního ředitelství žalované, když jí navíc bylo známo, že se žalobce současně svými paralelními žádostmi o poskytnutí informací obrátil na ostatní vazební věznice, věznice a ústavy pro výkon zabezpečovací detence. Věznici Ostrov pak v tomto přípisu žalobci uzavřela, že žádost o informace nevyřizovala, protože z ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb. vyplývalo, že plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek žalované zabezpečovalo generální ředitelství Vězeňské služby České republiky.
9. Následně žalobce podal vůči postupu Věznice Ostrov stížnost formulovanou jeho právní zástupkyní, kterou žalobce osobně doručil Věznici Ostrov dne 14. 8. 2018. V této stížnosti žalobce ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) InfZ brojil proti „předisponování“ žádosti o informace z Věznice Ostrov na generální ředitelství k vyřízení. Podle jeho přesvědčení jím vyžadované informace měla k dispozici Věznice Ostrov, tudíž je mohla poskytnout výlučně tato žalobcem oslovená organizační jednotka žalované. Na tuto stížnost žalobce Věznice Ostrov reagovala dopisem ze dne 21. 8. 2018, v němž žalobci oznámila, že jako povinný subjekt stížnost žalobce postoupila k rozhodnutí nadřízenému orgánu, za který označila generální ředitelství, a zároveň si vyžádala plnou moc právní zástupkyně žalobce, kterou tato dosud nepředložila.
10. Poté žalobce formuloval vůči Věznici Ostrov podání, které nazval předžalobní upomínkou a doručil jej dne 22. 10. 2018 Věznici Ostrov. V něm žalobce upozornil, že dosud neobdržel informace na základě své žádosti o informace, a žádal o vydání rozhodnutí v projednávané věci do deseti dnů od doručení svého podání. Věznice Ostrov následně ve své odpovědi ze dne 30. 10. 2018 sumarizovala žalobci stav řízení, čili uvedla, které z požadovaných informací o stravování již žalobci k jeho žádosti o informace žalovaná (tedy generální ředitelství) prokazatelně poskytla a které odmítla poskytnout a z jakých důvodů (k tomu srov. str. 13 – 18 odpovědi Věznice Ostrov), a to již v průběhu měsíců července a srpna 2018.
11. Žalobce pak dne 7. 11. 2018 přistoupil k podání žaloby, v níž jako žalovaný správní orgán uvedl Věznici Ostrov. I proto žalobu podal u Krajského soudu v Plzni, který usnesením ze dne 30. 11. 2018, č. j. 57 A 156/2018 - 20, nejprve rozhodl tak, že žalobce zcela osvobodil od

soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. Tentýž soud pak usnesením ze dne 12. 12. 2018, č. j. 57 A 156/2018 - 25, zamítl návrh žalobce na vydání předběžného opatření. Proti oběma uvedeným usnesením Krajského soudu v Plzni podal žalobce kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud následně v obou jím vedených řízeních o těchto kasačních stížnostech žalobce jednal jako se žalovanou stranou s Vězeňskou službou České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, nikoliv tedy s Věznicí Ostrov. Rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 As 395/2018 - 19, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2018, č. j. 57 A 156/2018 - 20, zatímco rozsudkem 17. 1. 2019 odmítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č. j. 57 A 156/2018 - 25.

12. Krajský soud v Plzni na průběh řízení před kasačním soudem záhy zareagoval usnesením ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 156/2018 - 78, a to tak, že žalobu postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze, z důvodu nedostatku místní příslušnosti Krajského soudu v Plzni s doprovodným odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20, když za správní orgán, který měl svou nečinností zasáhnout do žalobcových práv, bylo třeba považovat Vězeňskou službu České republiky jako celek, tj. správní orgán sídlící v Praze. Rovněž proti tomuto usnesení o postoupení žaloby se žalobce bránil kasační stížností. O té Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3 As 141/2019 - 16, tak, že ji zamítl a potvrdil postup Krajského soudu v Plzni jako správný, když současně deklaroval, že žalobci byl „*již velmi dobře známý jednoznačný závěr, že správním orgánem ve věci poskytnutí informací podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je v souzené věci Vězeňská služba České republiky.*“ Nejvyšší správní soud pak v odůvodnění téhož rozsudku uvedl, že „...*pro určení místní příslušnosti pro řízení o nečinnostní žalobě je rozhodující... skutečnost, že do práv stěžovatele tvrzenou nečinností mohla zasáhnout, i přes své nepřesné označení v žalobě, pouze Vězeňská služba ČR jako celek, tedy správní orgán se sídlem v obvodu Městského soudu v Praze...*“ (důraz přidán soudem).
13. Městský soud v Praze tedy v následně vedeném soudním řízení vycházel z toho, že procesně je nutné jako se žalovanou jednat s Vězeňskou službou České republiky, jako celkem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Při vlastním posouzení žaloby vycházel Městský soud v Praze v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná a žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili (jejich souhlas byl tedy presumován), rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
15. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
16. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Soud se tedy musel – vzhledem ke konkrétním okolnostem projednávané věci – nejprve zabývat tím, vůči jakému subjektu směřuje žalobní argumentace předložená žalobcem; jinými slovy, od jakého subjektu se žalobce poskytnutí informací domáhal.
17. Jakkoliv lze z reakce Věznice Ostrov na „předžalobní upomínku“ žalobce ze dne 30. 10. 2020, jako i obsahu správního spisu (ale také jiných řízení v obdobných věcech) dovodit, že

požadovaných informací v oblasti stravování se žalobci od Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR dostalo (částečně pak bylo v nynějším případě rozhodnuto o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací), žalobce svou žalobu podal s tím, že informace měl obdržet od povinného subjektu, jímž měla být podle jeho přesvědčení konkrétní věznice, a nikoliv žalovaná jako taková. Jádrem sporu tak v logice žalobcovy žalobní argumentace zůstává určení, zdali bylo možno v projednávané věci Věznici Ostrov považovat za povinný subjekt, který byl povinen vyřídit jeho žádost o informace, anebo tomu tak nebylo. Soud ostatně vycházel z toho, že právě v tomto ohledu žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředek k ochraně proti nečinnosti jako podmínku řízení o nečinnosti žalobě ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., a to tím, že podal dne 14. 8. 2018 na postup Věznice Ostrov stížnost podle ustanovení § 16a InfZ (tato stížnost fakticky nesměřovala proti tomu, že žalobci informace poskytnuty nebyly, ale že nebyly poskytnuty Věznici Ostrov, jež se měla zbavovat své odpovědnosti povinného subjektu).

18. Zdejší soud musel přitom tuto otázku zodpovědět před posouzením toho, zda byla žádost o informace řádně vyřízena, neboť pokud by Věznici Ostrov vůbec nesvědčila povinnost vyřídit předmětnou žádost žalobce, byla by důvodnost žalobní argumentace vyloučena a soud by musel takto koncipovanou žalobu bez dalšího zamítnout, protože Věznici Ostrov by jako organizační jednotku Vězeňské služby České republiky nebylo lze považovat za správní orgán ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., čili by neměla zákonem vymezenou rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu InfZ.
19. Z § 2 odst. 1 InfZ se podává, že *„[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.“*
20. Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ podat mimo jiné žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ nebo § 14 odst. 7 InfZ nebyla poskytnuta informace a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle odst. 3 písm. b) citovaného ustanovení pak platí, že *„stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7.“*
21. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb. se *„[z]řizuje Vězeňská služba České republiky ..., která zajišťuje výkon vazby, výkon zabezpečovací detence a výkon trestu odnětí svobody a v rozsahu stanoveném tímto zákonem ochranu pořádku a bezpečnosti při výkonu soudnictví a správě soudů a při činnosti státních zastupitelství a Ministerstva spravedlnosti [...]“*
22. Podle § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb. *„Vězeňská služba je správním úřadem a účetní jednotkou.“* Podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb. *„[o]rganizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel.“*
23. Soud považuje vedle shora odkazované zákonné úpravy za důležité zdůraznit, že otázka, zda jednotlivé věznice a vazební věznice, mezi nimi rovněž Věznice Ostrov, které jsou v zákoně č. 555/1992 Sb. vymezeny jako organizační jednotky Vězeňské služby České republiky, jsou povinným subjektem ve smyslu InfZ, byla již mnohokrát řešena v rozhodovací praxi

správních soudů, a to především v řadě rozhodnutí týkajících se přímo žalobce a řady jeho žádostí o informace.

24. Nejvyšší správní soud tuto otázku posuzoval ve stěžejním rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15, v souvislosti s určením místní příslušnosti krajského soudu, a to v přímé vazbě na jinou, leč obdobnou, věc žalobce. Uvedl zde, že „vždy je třeba vycházet ze základního pravidla, že za „správní orgán“ lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěří-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84). Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu s celostátní působností (vnitřním organizačním jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. [...] Věznicím (resp. jejich ředitelům), které jsou ve smyslu § 1 odst. 4 zákona. 555/1992 Sb... organizačními jednotkami Vězeňské služby, jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni.“ (obdobně srov. také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9, ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 As 193/2019 - 16, ze dne 28. 6. 2019, č. j. 10 As 191/2019 - 17, ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 As 50/2019 - 11, ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5 As 375/2018 - 18, ze dne 11. 2. 2019, č. j. 5 As 379/2018 - 17, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 As 99/2019 - 20 či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 531/2018 - 25).
25. Soud tak v návaznosti na shora soudem představená východiska právní úpravy a odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje za zcela zřejmý závěr, že žalobcem označovaná Věznice Ostrov nebyla ani v návaznosti na shora v tomto rozsudku citovaný názor Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3 As 141/2019 - 16, povinným subjektem oprávněným samostatně rozhodovat v oblasti poskytování informací ve smyslu InfZ, za nějž bylo třeba považovat Vězeňskou službu České republiky se sídlem v Praze jako celek. Věznice Ostrov jakožto pouhá organizační jednotka žalované tedy nebyla v projednávané věci přes žalobcův setrval v

řízení tvrzený (naposledy v kasační stížnosti žalobce ze dne 16. 4. 2019) názor, oprávněna ani povinna k vyřízení jeho žádosti o informace.

26. Jestliže podstata žalobcovy argumentace tak, jak ji lze dovodit ze spisového materiálu soudu i správního orgánu, spočívá v požadavku na poskytnutí informací ze strany Věznice Ostrov, resp. vyřízení jeho stížnosti ve vztahu k Věznici Ostrov, pak v tomto ohledu nemůže být jeho argumentace úspěšná, neboť směřuje vůči organizační jednotce Vězeňské služby, jež není povinným subjektem.
27. Soud přitom ve správním spise nepřehlédl, že Věznice Ostrov o své věcné nepřislusnosti žalobce zpravila již svým přípisem ze dne 4. 7. 2018. Podle ověření soudu bylo ze správního spisu také zcela evidentní, že za žalovanou se žalobcem v té době již přímo a účinně

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

komunikovalo její generální ředitelství. Přesto žalobce z pohledu soudu nepochopitelně setrval v pozici, že povinným subjektem byla Věznice Ostrov a domáhal se poskytnutí informací, které již mezitím obdržel od žalované.

28. Soudu přitom neuniklo, že názor žalobce je v tomto ohledu setrvalý a nepřesvědčil jej ani výše citovaný identický závěr Nejvyššího správního soudu představený v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15, v jeho jiné věci, jenž byl vydán před podáním nyní projednávané žaloby. Zřejmě i proto žalobce podal dne 14. 8. 2018 svou stížnost proti postupu při vyřizování žádosti o informace vůči Věznici Ostrov, a nikoliv vůči žalované jako celku, a to navzdory skutečnosti, že v průběhu měsíců července a srpna 2018 byla jeho žádost o informace průběžně vyřizována generálním ředitelstvím. Rovněž z obsahu této stížnosti plynulo, že žalobce Věznici Ostrov jako domnělému povinnému subjektu v projednávané věci vytýkal jen vlastní nevyřízení jeho žádosti o informace (právě a jen z její strany) a následné postoupení stížnosti generálnímu ředitelství žalované. Soudu z tohoto procesního postupu žalobce neunikla jeho motivace daná pro jejich vzájemně konfliktními vztahy jako akt retorzního opatření proti Věznici Ostrov, v níž žalobce vykonával trest odnětí svobody. Tomuto závěru nasvědčovala ostatně především žalobcova formulace jak žaloby samé, tak návrhu na vydání předběžného opatření v nyní projednávané věci.
29. Z rozhodovací činnosti je navíc zdejšímu soudu známo, že žalobce byl v obdobných věcech jím tvrzené nečinnosti ohledně podaných žádostí o informace k jednotlivým věznickým žalované, zdejším soudem poučen o právním názoru soudu, a sice, že žalovaným správním orgánem podle ustanovení § 79 odst. 2 s. ř. s. má být „*Vězeňská služba České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4*“, nikoliv její organizační složka „*Věznice Ostrov*“, a že žaloba na ochranu proti nečinnosti směřující proti subjektu, který nemá povinnost vydat předmětné rozhodnutí nebo osvědčení, nemůže být úspěšná (např. ve věcech sp. zn. 10 A 150/2018 nebo sp. zn. 10 A 101/2019). Soud zároveň vyzval žalobce k odpovídající úpravě žaloby a ke sdělení, zdali na podané žalobě trvá.
30. Žalobce však na předmětná poučení Městského soudu v Praze nedbal, setrval na svém názoru a jím podané žaloby v jednotlivých obdobných věcech nijak neupravil. Právě i se zřetelem k této skutečnosti již soud neshledal nezbytným žalobce znovu v projednávané věci poučovat o svém právním názoru, který ostatně zcela zřejmě vyplynul i ze shora vícekrát soudem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15, a především však z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 3 As 141/2019 - 16, který se týkal přímo nyní projednávané věci ve vztahu k zamítnutí žalobcem podané kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni o postoupení žaloby Městskému soudu v Praze.
31. V naposledy uvedené souvislosti soud taktéž konstatuje, že žalobcovu procesní taktiku (trvání na tom, že povinným subjektem je Věznice Ostrov) nemohl přičítat ani jeho případné nižší znalosti právního řádu České republiky, když tento jako bývalý advokát disponoval právním vzděláním a nemalými odbornými zkušenostmi, pročez bylo na něho možno klást vyšší znalostní požadavky při výkonu procesních úkonů ve správním řízení, a to i v projednávané věci. Žalobce kromě toho k žádostem o poskytnutí informací přistupoval v mnoha dalších případech, a to nikoliv jen za sebe (žalobce vystupoval i za „*občanskou iniciativu Pankrácká výzva 2015*“), proto bylo lze očekávat, že měl zevrubnější a hlubší právní erudici k výkonu takové činnosti, a tak průběžně vydávaným procesním úkonům soudu mohl náležitě rozumět a předvídat výsledek svého dosavadního procesního počínání.

32. Soud proto s ohledem ke všem vyjmenovaným okolnostem nyní souzené věci konstatuje, že Věznice Ostrov, tedy organizační jednotka žalované, vůči níž argumentace žalobce v průběhu celého procesního vývoje věci směřovala, neměla postavení samostatného správního orgánu, potažmo povinného subjektu ve smyslu InfZ, jenž by měl rozhodovat o žádosti žalobce o informace. Jeho žaloba proto nemohla být důvodná a je na místě ji zamítnout.
33. Nad rámec uvedeného pak soud doplňuje, že z reakce Věznice Ostrov k „předžalobní upomínce“ ze dne 30. 10. 2018 vyplývá, že žalovaná jako povinný subjekt žalobci vyžadované informace v průběhu měsíců července a srpna 2018 buď poskytla (příp. odkázala na veřejně dostupné informace), anebo (v části) odmítla poskytnout, a to skrze svoji jinou organizační složku – generální ředitelství, tedy byla v projednávané věci činná (nikoliv nečinná), čemuž odpovídají rovněž doručky obsažené ve správní spise (předloženém žalovanou na CD-ROM); žalobce pak tuto skutečnost nijak nerozporoval. V důsledku toho proto soud dále vychází ze skutečnosti, že žalobce byl ze strany Vězeňské služby České republiky ohledně své žádosti o informace plně materiálně uspokojen, k čemuž dodává, že žalobce ani v žalobě přímo vůči žalované (generálnímu ředitelství) vlastně nečinnost nenamítal – pokud snad žalobce nesouhlasil ani se způsobem vyřízení jeho žádosti ze strany generálního ředitelství, měl proti tomuto postupu uplatnit stížnost, popř. odvolání (v případě rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informace) k nadřízenému orgánu, kterým je Ministerstvo spravedlnosti; to je již ovšem otázka, jež přesahuje předmět nyní projednávané věci.
34. Zbývá tedy uzavřít, že v situaci, kdy Věznice Ostrov neměla postavení samostatného správního orgánu, potažmo povinného subjektu ve smyslu InfZ, a jestliže žalobci jím vyžadované informace v požadovaném rozsahu a kvalitě mohlo v projednávané věci poskytnout (a nakonec i z podstatné části poskytl) generální ředitelství Vězeňské služby, soud v projednávané věci nečinnost žalované jako povinného subjektu jednoduše a logicky ani nemohl shledat. Jediným subjektem způsobilým zasáhnout do veřejných práv žalobce v projednávané věci svou nečinností ostatně mohla být pouze žalovaná ve své celistvosti, v žádném případě však Věznice Ostrov jako její pouhá vnitřní organizační složka, která se naopak nečinnosti v projednávané věci dopustit nemohla. Pasivní věcná legitimace v projednávané věci tak v rozporu s argumentací žalobce mohla svědčit toliko žalované.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu